

ἡ χάριν ἐπιδείξεως γενομένη· διότι ὁ ἀγαθοεργὸς ἄνθρωπος, ὡς ἄγγελος τοῦ Ὑψίστου φαινόμενος εἰς τοὺς δυστυχεῖς, φέρει βάλσαμον διὰ τὰς πληγὰς των, παρηγορίαν διὰ τὴν λύπην των, καὶ γλυκεῖαν ἐλπίδα διὰ τὴν ἀπελπισίαν των· ἡ δὲ δόξα ἣτις τὸν περικυκλεῖ, εἶναι τόσον ἀγνή, ὅσον καὶ ἡ ψυχὴ του, καὶ οὐχὶ ὡς ἅπασαι αἱ τοῦ κόσμου δόξαι μαμλυσμέναι εἰς τὸ αἶμα καὶ τὰ δάκρυα τῶν ἄλλων. Ἐάν δὲ ἡ ἱστορία δὲν ἀφιερώνει εἰς τὸ ὄνομά του μίαν τῶν ὥραιων τῆς σελίδων, τοῦλάχιστον ἡ μνήμη του φέρεται θρησκευτικῶς διὰ παραδόσεων ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν, διότι ὁ πατήρ, μετὰ σεβασμοῦ ὁμιλῶν περὶ αὐτοῦ εἰς τὰ τέκνα του, φέρει αὐτὸν ὡς παράδειγμα, ἐνῷ ὁ προπάτωρ ὅστις τὸν ἐγνώρισε, χύνει ἐν δάκρυ κατανύξεως καὶ θυμωσμοῦ εἰς τὴν μνήμην του.

Ἀνθρώποι, μετ' εὐγνωμοσύνης δάτε ἓνα χαριετισμὸν εἰς τὸν ἀγαθοεργόν, ἀποκαλυφθῆτε μετὰ σεβασμοῦ εἰς τὴν διάδοσίν του, καὶ προθύμως ρίπτοντες ἄνθη πρὸ αὐτοῦ ἀσπασθῆτε τὰ ἔχνη του, διότι ἅπασαι αἱ τῆς ζωῆς του στιγμῆ, ἀφιερώθησαν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ τὰ διὰ ἰδιαιτέρων του στερήσεων ἀποκτηθέντα χρημάτα, ἐδᾶπανήθησαν πρὸς ἀνακούφισιν τῶν ἐνδεῶν.

Α. Ι. Σ.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΑΡΑΦΡΩΝ.— Ὁ περιώνυμος ἰατρός Call ὑπῆγε ποτὲ εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ φρενοκομείου τῆς Βισέτρης χάριν περιεργείας. Ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν πάσχοντα ὁδηγόν του τὸν ἠρώτησε, « Διὰ τί, φίλε μου, σὲ ἔφεραν εἰς τὸ φρενοκομεῖον; Ἐνῷ σὲ θεωροῦν πάντες ὡς τρελὸν ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν βλέπω ἐπὶ τοῦ κρανίου σου οὐδὲν τοιοῦτον σημεῖον. « Μὴν ἀπορῆτε, ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ τρελλός, μὴ εὐρίσκων τὰ σημεῖα τῆς ἀσθενείας μου ἐπὶ τοῦ κρανίου μου, διότι ἡ κεφαλὴ αὕτη ἀντεκατέστησε τὴν πρώτην ἣν ἀπώλεσα ἐπὶ τῆς ἐπαναστάσεως.

ΛΥΠΗ ΚΑΙ ΙΔΑΡΟΤΗΣ.— Ὅσον δύσκολον καὶ ἂν ᾔην ἐν κακῷ θλίψεως νὰ προξενήσῃ τις ἱλαρὸν γέλωτα, δὲν εἶναι ὅμως καὶ σπάνιον. Ὁ Βολταῖρος φέρει ἐν παράδειγμα ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Κυρία τις βλέπουσα μίαν τῶν θυγατέρων τῆς πνέουσαν τὰ λοισθία, ἀνέκραξεν ὀδυρομένη. « Θεέ μου ἀφῆσόν μοι αὐτὴν καὶ πάρε τὰ ἄλλα μου τέκνα » Νέος τις ὅστις εἶχεν σύζυγον τὴν ἀδελφὴν τῆς θνησκούσης τὴν ἐπλησίασε καὶ λαμβάνων τὴν χεῖρα της, — Κυρία, ἠρώτησεν με σεβαρότητα, οἱ γαμβροὶ συμπεριλαμβάνονται μετὰ τῶν τέκνων; Ὁ τρόπος καὶ ἡ

στάσις του τοσοῦτον ἦσαν κωμικοί, ὥστε ἅπασα ἡ οἰκογένεια προεξαρχούσης τῆς μητρὸς καὶ τῆς ἀσθενοῦς ἐδόθησαν εἰς ἄπλετον γέλωτα.

ΣΚΕΨΙΣ.— Χαρτοπαίκτης τις ἀπολέσας τὴν κατάστασίν του ἅπασαν παίζων μετὰ τινὰ φίλον του τῷ εἶπε. — Πόσον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς ἂν πρὶν ἢ γεννηθῶμεν, ἡ μήτηρ μου ἐπνίγετο καταπίνουσα τὴν ἰδικήν σου.

ΙΣΤΟΡΙΑ.— Κύριός τις παρεπονεῖτο ποτε ἐν τινι συναστροφῇ, ὡς μὴ λαβὼν τὸν καιρὸν νὰ σπουδάσῃ τὴν ἱστορίαν. — Παρηγορηθεῖτε, φίλε μου, τῷ ἀπήντησεν ἄλλος, διότι καὶ ἐγὼ οὐδὲν αὐτῆς γινώσκω καὶ ὅμως οὐδαμῶς περὶ τούτου φροντίζω, σκεπτόμενος ὅτι καὶ τὰ εἰς τὰς ἡμέρας μας ἔτι συμβαίνοντα, ἔσονται ποτε ἱστορία.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Τῷ ΦΙΛΑΤῶ ΜΟΙ ΙΩΑΝΝῇ Χ. ΚΟΥΡΤΕΛῇ

(Εἰς τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς του.)

Βάλσαμον τοῦ πόνου χύνει ἐν δάκρυ.

(Ζηλῶν ὡς τας).

Δακρύδρεκτον τὸ βλέμμα μου ὡς χθὲς ἦτον ἀκόμα,
Ὡς χθὲς ἀκόμη φίλτατε ἐστέναζον πικρῶς,
Καὶ τὰ θερμὰ μου δάκρυα ἐπόσιζον τὸ χῶμα,
Τὸ κρύπτον φίλον σῶμα
Τὸ σῶμα τοῦ πατρὸς.

Ἐκπνέοντα τὸν ἔβλεπον μετὰ ψυχικὴν ὀδύνην,
Ἡδέως με ἠτένισε κ' ἐν δάκρυ φλογερόν,
Σιωπηλῶς ἐκύλισε ἔς τὴν νεκρικὴν του κλίνην,
Κ' εἰς ὕπνον με γαλήνην.
Ἀφῆθη τὸν ψυχρόν.

ὦ! τότε εἰς τὸ μέγεθος τοῦ ἄλγους μὴ ἀντέχων,
Ἐρρίφθην εἰς τὴν προσφιλεῖ ἀγκάλην τῆς μητρὸς,
Εἰς τὸ ἀσπᾶρον στῆθος μου, τὸ στῆθος τῆς συνέχων
Νὰ μὴ ριφθῇ προσέχων.
Σ' τὸ πτώμα τοῦ Πατρὸς...

Τὴν λύραν μου ἐκρέμασα εἰς δίδυμον ἰτέαν,
Καὶ τὰς χορδὰς τῆς ἔκτοτε προσψαύει ὁ ἀήρ·

Δύο σκιαὶ μὲ κυνηγοῦν εἰς ὦραν ἀπεικταῖαν.
Μὲ ὄψιν φρικαλέαν.
Ὁ Φίλος (*) καὶ Πατήρ.

Πολλάκις Σὺ ἐπέφερες μικρὰν παρχυθίαν,
Μὲ φιλικὰς ἐκφράσεις σου, μὲ λόγους σου τερπνοὺς,
Ὅταν πενθοῦσαν εἴδες τις τὴν μακρὴν μου καρδίαν,
Ὅταν εἰς ἀγωνίαν
Εὐρίσκατο ὁ νοῦς.

Ἀλλὰ καὶ Σὲ ἐπέπρωτο ἡ Μοῖρα νὰ βιάσῃ,
Τῆς λύπης τὸ ποτὴριον νὰ πῆς τὸ πικρὸν,
Ἐπέπρωτο τὸν προσφιλὲ Πατέρα σου πρὶν θιάσῃ
Τὸ γῆρας νὰ δαμάσῃ,
Νὰ ἀσπασθῇς νεκρὸν.

Δικαίως τώρα δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἐκχύνεις...
Εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Πατρὸς νὰ πίπτῃς τὴν ψυχράν
Σὲ εἶδον ὅμως τῆς Μητρὸς τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης,
Προσπάθει νὰ πρᾶύνῃς
Τὴν καίουσαν πυράν.

Ἐκπνέων σὲ κηλόγησε καὶ θνήσκων σὲ κηχθήν*
« Εἶναι κοινὸς ὁ θάνατος » σοὶ εἶπε τελευτῶν,
Καὶ στρέψας βλέμμα ἱλαρὸν τὸν πλάστην ἐδεήθη,
Κ' εἰς οὐρανοὺς ἐχύθη
Τὸ πνεῦμα του πετόν.

Τὰς τελευταίας λέξεις του ἔχε παρηγορίαν,
Φυλάσσων αὐτὰς πάντοτε 'ς τοῦ στήθους τὸν βυθόν,
Κ' εἰς τὴν ὀλισθηρὰν αὐτοῦ τοῦ βίου μας πορείαν,
Ὡ φίλε τὴν Θρησκείαν
Λάμβανε βοήθον.

Ὁ ὡς ἀδελφός
Μ. Μ. ΠΑΠΠΑΣ.

ΤΗ ΝΕΚΡΑ

ΟΥΡΑΝΙΑ Π. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ.

Πές μου θυμῶς ἀγάπη μου, ἐκείνη τὴν παιδοῦλα,
Ὅπου γε ἴστα ξανθὰ μαλλιά νιοθέριστη μυρτοῦλα;
(Σολομός.)

Εἴν' αὐτὴ ἡ μειδιῶσα μ' εὐθυμίαν χθὲς εἰσέτι,
Ὅτε μὲ χαρὰν ἠρίθμει τὰ ποικίλοντ' αὐτὴν ἔτη;

(*) Ἰδε Φυλλ. Δ'. « Ποίημα εἰς τὸν θάνατον τοῦ Φλώρου », ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ.

Ἦτις κρούουσα κιθάραν, ἔψαλλε μὲ θεῖαν χάριν
Ἐὰρ μου σὲ ἀναμένω ἀνθοφόρον ἐλθὲ πάλιν!

Εἴν' αὐτὴ ἡ εἰς τὸν κῆπον φέρουσα τὸν κοῦρον πόδα
Ἵνα δρέψῃ τῆς πρωΐας ὀροσοστάλακτα τὰ ῥόδα,
Καὶ εὐώδη ἀνθοδέσμη πλέξασα τὴν φέρει δῶρον
Εἰς τὴν φίλῃν τῆς μητέρα ὡς εὐγνωμοσύνης φόρον!

Ὡ ἀνήκουστος τῆς Μοῖρας, φρικαλέα εἰρωνία!
Σ' τοῦ θανάτου τὴν ἀγκάλην ἄφρωνος ἡ Οὐρανία!
Αἶκην ἄνθους μαρνανθέντος, ἄψυχον ἀφίνει σῶμα,
Ὅπερ γίνεται σ' ὀλίγον δρακὸς μόλις μιᾶς χῶμα.

Α. Ι. Σ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Εἰμὶ γυνὴ καὶ λατρευτὰς τοὺς πλείστους ἔχω ἐπὶ γῆς,
Οὐχὶ ματαίων πλήν μεστοὺς κ' ἀπατηλῶν ἐλπίδων
Ἐνῶ δ' αὐτοὶ μετὰ πολλῆς ἐμὲ λατρεύουσι στοργῆς,
Οὐδέποτε οἱ ταλαίπωροι τὸ πρόσωπόν μου εἶδον.

Ὡς νέαν μὲ λατρεύουσι, νεάζουσιν μὲ θεωροῦν,
Ἐνῶ πρὸ τόσων ἐπὶ γῆς διατελῶ αἰώνων
Οἱ ποιεῖται, ποὺ συνεχῶς μὲ πλησιάζουν, ἔμπορουν
Διὰ τῆς φαντασίας των νὰ μ' ἀπαντήσουν μόνον.

Ἐμὲ τὸ ἔργον μου ἐστὶ νὰ ψέγω πᾶν τὸ μοχθηρὸν,
Νὰ ἐπαινῶ πᾶν ἄξιον ἐπαίνου καὶ ὠραῖον
Ἄνδρες μεγάλοι δι' ἐμοῦ ἐφάνησαν μετὰ καιρὸν,
Ὡς μέγας ὁ ἐξόριστος ἐφάνη Ναπολέων.

Ω.

Τῷ λύτῃ τοῦ αἰνίγματος δωρηθήσεται ὁ Β'. τόμος τῆς μεταφράσεως τῶν Δραμάτων τοῦ Βίκτωρος Οὐγώ.

ΛΥΣΙΣ

Τοῦ ἐν τῷ ΙΒ'. φυλλαδίῳ αἰνίγματος.

Τὸ τελευταῖον αἰνίγμα ἔλυσε ἡ Κυρία Αἰκατερίνη Δαναοῦ. Εἶναι δὲ ὁ

Πλ-οὔτος.